לעשות רצונך מלכי רבי
מור בלאר
התחזקות באמונה ובעבודת השם

פרשת וירא
תשפ"ג

גליון צ"ד

"וישכם אברהם בבוקר", "וימהר", "רץ אברהם" - במעלת הזריזות לעבודת ה'

'וישכם אברהם בבקר', הגמרא (פסחים ד.) לומדת מכאן את מעלת 'זריזין מקדימין למצוות' והנה, מדובר כאן במעשה נשגב של 'עקידת יצחק' ואף על פי כן התורה מדגישה ומשבחת את אברהם אבינו שעשה מעשה זה בזריזות.

שואל ה'משגיח' הגה"צ ר' דן סגל שליט"א, לכאורה יש להתבונן, מה ערך וחשיבות יש למעלת הזריזות, כשאנחנו מדברים על מעשה נשגב כ'עקידת יצחק', שאברהם אבינו הולך להקריב את בנו על גבי המזבח, מאי נפקא מינה במעשה נשגב זה אם הוא נעשה בזריזות או לא?

אלא, שהלימוד הגדול של 'זריזין מקדימין למצוות' שממנו נלמד על הכלל כולו, שמעשה שנעשה בזריזות, הוא במעלה אחרת לגמרי ממעשה שנעשה בעצלתיים, ואפילו מעשה גדול כ'עקידת יצחק', משתבח ומתעלה כאשר הוא נעשה בזריזות...

כשבלעם הלך לקלל, כתוב (במדבר כב, כא): 'ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתנו', ופירש רש"י: **'אמר הקדוש ברוך הוא, רשע! כבר קדמך אברהם אביהם, שנאמר וישכם אברהם בבקר ויחבוש את חמורו** (בראשית כב, ג)'. והיינו, שכנגד הזריזות של בלעם, העמידו את הזכות של הזריזות של אברהם אבינו.

שואל רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, מדוע היו צריכים להעמיד איזה זכות כנגד הזריזות של בלעם, והרי בלעם הלך לקלל, לעשות עבירה, ומה זכות היא ה'זריזות' לעבירה עד שצריך להעמיד כנגדה את זכותו של אברהם אבינו?

ותירץ רבי חיים זצ"ל, שרואים מכאן שאם לא היה 'כבר קדמך אברהם אביהם', היה בזריזותו של בלעם משום קטרוג, **כי 'זריזות' היא מעלה בעצם,** ואפילו זריזות להרע יש לה כח גדול, והזריזות הזאת היתה כה חשובה, עד שהיתה יכולה להיות סיבה להצלחתו. משום כך היה צורך להעמיד כנגד מעלת הזריזות של בלעם את מעלתו של אברהם אבינו, שהקדים את בלעם במעלת הזריזות והשכים והזדרז לדבר מצוה, וזריזותו גוברת על מעלת הזריזות של בלעם.

למדנו מכאן עד כמה גדולה היא מעלת הזריזות, ולכן צריכים לעשות כל מעשה מצוה בזריזות ובחיות, ולא בעצלתיים, ובאמת שכל מעשיהם של צדיקים בזריזות, ואילו הרשעים שואפים לעצלות ובטלה.

מ"ה למעשה
התחזקות בעבודת ה'...
לע"נ מ"ה הרב יצחק אסקן מירון
ג' הרוגי אסון קרליון, וכל מתי ישראל

צדיקים רבים היו בוחנים את עצמם כל העת האם המניעים שלהם הם מחמת 'עצלות' או מחמת שזה רצון ה'...

רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל היה נוהג בכל חול המועד ללכת לבקר את הרב הראשי. באחד החגים החליטו בביתו שמשום כבוד התורה, ראוי שהרב הראשי יבוא הפעם לבקר אצל רבי איסר זלמן זצ"ל. ורבי איסר זלמן זצ"ל הסכים לזה. והנה, למרות ההחלטה, באחד מימי חול המועד, לבש רבי איסר זלמן את מעילו ויצא מן הבית. כשחזר, שאלו אותו איפה הוא היה, והשיב כי היה בביקור אצל הרב הראשי... שאלו אותו: והרי סיכמנו שאתה כבר לא צריך ללכת אליו, אלא ראוי שהוא יבוא אליך? השיב רבי איסר זלמן: הרהרתי בלבי, שכאשר אני יושב בבית וחושב אם אני צריך ללכת או לא, **יש לחשוש שמא ההחלטה נגועה בעצלות,** משום כך החלטתי שאלך ואעמוד ליד ביתו של הרב הראשי, ושם אשקול שוב את הדבר. וכך עשיתי. ובאמת, כשעמדתי ליד ביתו אמרתי לעצמי: מאי נפק"מ אם אני בא אליו או שהוא בא אלי?... ועליתי לבקרו.

מ"ה למעשה - איך מגיעים לזריזות?

כתוב בפסוק (דברים כח, מז): 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב **מרב כל'.** וכתב השל"ה הקדוש (עשרה מאמרות, מאמר שלישי ורביעי) בביאור 'מרוב כל' (דלא כפירוש רש"י), וזה לשונו: "ופירש האלקי האר"י ז"ל, עבודתך תהיה כל כך בשמחה כו', **יותר ממה שהיית שמח על "רוב כל" שהזדמן לך.** והעידו תלמידי האלקי הנזכר לעיל, שאמר, מה שזכה לרוח הקודש, היה בשביל שהיה שמח מאד שמחה גדולה בקיום המצות'. והיינו שהשמחה שלו במצוה היתה יותר גדולה מאשר היה שמח אם היו מביאים לו את כל חללא דעלמא הדין. וכל כך גדולה מעלה זו של שמחה בקיום המצוות, עד שעל ידה זכה האר"י ז"ל לרוח הקודש.

ואף לפי פשוטם של דברים, (וכמו שפירש רש"י, מרוב כל, בעוד שהיה לך כל טוב), מבואר כאן בתורה גודל מעלת השמחה במצווה, וכמו שרגילים לבאר את הכתוב: 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה', היינו שעבדת את ה' אלוקיך, אבל לא בשמחה, וכיון שכך - העיקר חסר מן הספר, כי מי שעובד את בוראו שלא בשמחה, סימן מובהק כי אין לו כל הערכה לבוראו ולמצוותיו. אם היתה לאדם השגה כלשהי בבורא כל העולמים, הוא היה עובד את הבורא בחיות ובשמחה שאין למעלה הימנה, כמו שכאשר אדם עתיד להרוויח כסף הוא קם בבוקר ממיטתו בחריצות ובזריזות רבה, אף אם בליל אמש הלך לישון בשעה מאוחרת מאד. מדוע? משום שהוא מעריך כסף וחושק בו מאד ושמח עם זה. **מכאן שכל מה שהאדם מעריך וחושק בו, הוא עושה בחשק ובשמחה ובזריזות.**

עוד דרך לעורר את מידת הזריזות לעבודת ה'...

הכרת הטוב! נותנת לאדם את הלהט לזריזות בעבודת השם, כי כאשר האדם מכיר עד כמה הקב"ה היטיב עמו, זה יוצר באדם את הרצון העז להיטיב בחזרה, ולהיטיב בחזרה ניתן כביכול רק על ידי השתדלות בעבודת השם כראוי, וכמו שהכתוב (דברים לב, ו) צווח ואומר: 'הלה' תגמלו זאת עם נבל ולא חכם הלוא הוא אביך קנך הוא עשך ויכננך'. האם זה הגמול שאתם גומלים לבורא יתברך על רוב טובותיו? הכרת הטוב זהו המעמיד של הכל, זה המחייב של הכל, וזה מקיף את כל האדם

ר' אמות של הלכה
הרב דוד מטיאס
d0548432274@gmail.com

צירוף חלות במקפיא לענין הפרשת חלה

הנה מצוי מאוד שאופים מיני לחמים או עוגות פחות מכשיעור ומכניסים אותם להקפאה במקפיא ואחר זמן שוב אופים מיני לחמים או עוגות פחות מכשיעור ושוב מכניסים להקפאה במקפיא, ובמשך הזמן מתקבץ במקפיא כמות גדולה של חלות או עוגות עד שיש בצירוף כולם שיעור החייב בהפרשת חלה, ויש לעיין אם יש לחוש בכהאי גוונא לצירוף כמו שמצאנו לענין צירוף על ידי סל שאם לש ואפה שתי עיסות שאין בשום אחת מהן כשיעור, ואחר כך נתנם בסל אחד, הסל מצרפם לכשיעור ואסור לאכול מהם מבלי שיפריש מהן חלה כמבואר ביו"ד סי' שכ"ה ס"א.

וראיתי בשו"ת מחזה אליהו (סי' קט"ז) שהאריך בזה והעלה לדינא שאין צריך לחוש לצירוף במקפיא מאחר ויש בזה כמה וכמה צירופים להקל, שהרי בדרך כלל נותנים הככרות בתוך שקיות כדי לשומרם שלא יתלכלכו מאוויר המקרר והרי לדעת הרבה פוסקים צירוף סל הוא רק כאשר הככרות נוגעות זו בזו, וגם שיש להחשיב כל שקית ושקית ככלי בפני עצמו והרי זה ככלים קטנים המונחים בתוך כלי גדול שבזה ס"ל לבעל הדעת קדושים (סי' שכ"ה) שאין הכלי הגדול מצרפם, ועוד יש לומר שכלי המחובר לקרקע אינו נחשב כסל לענין צירוף ואם כן גם המקפיא שמחובר באופן קבע לחשמל הקבוע בקיר דינו ככלי המחובר לקרקע עיי"ש, וכן דעת הגר"א נבנצל שליט"א שאין לחוש לצירוף במקפיא.

אמנם דעת הגר"נ קרליץ זצ"ל שיש לחוש לצירוף במקפיא אפילו אם כל הככרות מונחות בשקיות נפרדות ואם נתקבץ לו שם לחמים או עוגות לכדי שיעור החייב בהפרשת חלה, יפרישו חלה בלא ברכה (קונטרס 'בלילה ההוא'), וכ"כ הגר"י אפרתי שליט"א בשם מרן הגרי"ש זצ"ל שיש לחוש לצירוף במקפיא, ועוד כתב בשם מרן שאפילו במקפיא שיש לו תאים נפרדים ובכל תא יש לחמים או עוגות פחות מכשיעור ועל ידי צירוף כל התאים יש שיעור החייב בהפרשת חלה, גם בזה דעתו שיש להפריש חלה בלא ברכה (עיין ישא יוסף על דרעים סי' י"א).

מיהו אף לדעת המחמירים שחוששים לצירוף במקפיא, נראה דהני מילי כשכל הלחמים או העוגות הן מאותו הסוג [או דומות זו לזו], אך בשני מיני לחמים או שני מיני עוגות שכל אחד יש לו טעם אחר, בזה נחשב הדבר כמקפיד שלא יגעו זה בזה ואין כאן צירוף סל כמבואר ביו"ד סי' שכ"ו ס"א, וכן כתב שם להדיא בקונטרס הנ"ל בשם הגר"נ קרליץ זצ"ל עיי"ש.

א' גרט וויארט
מאוצרות המשפיעים והמגידים שליט"א

למה אברהם אבינו התפלל על סדום?

יש לעיין:

בפרשה שלנו אנחנו רואים שאברהם אבינו התפלל על סדום, וכן מי המבול נקראים "מי נח", כיון שהיה לנח להתפלל על דורו שיחזרו בתשובה...

וצריך ביאור, אם אם היו כל כך מושחתים [והם היו מושחתים] למה להתפלל עליהם? איך אומרים היום, צריך לזרוק אותם במריצות למזבלה?!

וברוך ה', הרנינו גויים עמו, הקב"ה עשה בהם דין וכלה אותם, למה זה עצוב? למה להתפלל שזה לא יקרה? צריך לכאורה להתפלל שזה יקרה?

אשמח לקבל תירוצים על קושיא זו. ניתן להתקשר אלי או לשלוח למייל המופיע בעמוד הבא, או לשלוח ב'נדרים פלוס' בקופת 'עלי באר' באפשרות 'שליחת הודעה לגבאי'.

ובלי נדר בהמשך אני יכתוב את התירוצים שהציבור ישלח...

באשר הוא אדם, ומקיף את כל הבריאה כולה. וראה מה שכתב בעל חובות הלבבות (שער עבודת האלוקים, ה): 'ויאמר לנפש: האם התברר אצלך והתקיים בדעתך, שאת 'חבולה' בטובות בוראך וקנויה ברוב חסדיו ועוצם חנותיו? ותאמר: כן'. **'חבולה' פירושו שהנפש ממשוכנת וקנויה כביכול לבורא העולם,** כי כל הבריות קנויים לבורא מכח הכרת הטוב, שהרי הוא מיטיב עם כולם, נמצא שכולם ממושכנים לו...

וזה ביאור מה שאנו אומרים בברכת אבות בשמונה עשרה: 'גומל חסדים טובים וקונה הכל'. שפירושו. מכיון שהקב"ה הוא גומל חסדים טובים, ממילא הוא קונה את הכל, מכח הכרת הטוב שכל הבריאה כולה חייבת לו.

מספר ר' דן: אמר לי יהודי, שבסוף כל תפילת שמונה עשרה הוא משתדל להתבונן ולהודות לבורא יתברך על כל מה שאירע לו מאז היותו. דהיינו, על כך שהבורא יצר אותו, על העיבור, הלידה, וכך הלאה, על הזמן שהוא היה בתלמוד תורה, על השנים שהוא היה בישיבה, על שהתחתן על כל זאת היא מודה ומבקש מהקב"ה שהחסדים ימשכו הלאה.

"אשר יעשה אותם אותם האדם **וחי"** - האדם צריך לעשות את המצוות **בחיות** ובזריזות...

יעזור ה' שנתחזק כולנו במעלת הזריזות, ונלך בדרכי אברהם אבינו, ובזכות הזריזות נזכה כולנו לגאולה השלמה [והזריזה] במהרה בימינו אכי"ר...

[כל הנ"ל נלקח מ'מסילת ישרים' עם ביאור 'חובת האדם' לגה"צ ר' דן סגל שליט"א, עיי"ש בדבריו המתובלים בדברי ה'מסילת ישרים']

וקדשתו מכל הזמנים
בענייני 'שבת מלכא קדישא'

'שבת קודש' במחיצת ה'משגיח' הגה"צ ר' דב יפה זצוק"ל

רישומים מופלאים והנהגות נעלות משבת קודש במחיצתו של רבנו המשגיח רבי דב יפה זצוק"ל (מתוך רשימה שכתב תלמידו הגרי"מ קניגסברג). **לרגל היארצייט של ה'משגיח' זצוק"ל.**

שאלתי למרן המשגיח זצוק"ל בתחילת זמן חורף מה שרבים שואלים: דהנה היה לנו עד עכשיו ימים כל כך מרוממים [אלול, ר"ה, עשי"ת, יוה"כ, סוכות, הו"ר, שמח"ת], ומה יהיה כעת?... הביט עלי המשגיח בתימהון ואמר: הרי **זוכים אנו כל שבוע - בשבת קודש...!!!**

והוסיף: הנה מרן הגרי"ס זצ"ל התבטא: גם אילו היה יוה"כ בא פעם אחת לשבעים שנה - - היה זה אושר נפלא מאין כמוהו. כך **גם י"ל, דאילו היינו זוכים לשבת קודש אפילו רק אחת לשבעים שנה - גם זה לבד היה אושר גדול בשבילנו,** וכל שכן כאשר אנו זוכים לה בכל שבוע.

והוסיף: **השבת משרה בנפשו של האדם מישראל רגשות יקרים ונעלים מאוד... ועל ידי הקדושה המושפעת עלינו ביום זה, אפשר להתקרב יותר אל השי"ת, להרגיש יראת ד', ולזכות להרבה דברים גדולים...! וכן יש בו מצוות יותר מבימות החול.**

אמרתי פעם למשגיח שבעבר לא היו ספרים המדברים בשבחה ומעלתה של שב"ק, וב"ה כיום יש הרבה ספרים. והמשגיח מצא לנכון לעורר אותי שתחילה יש ליתן לב לאשר לפני, ואמר: כתוב בתורה "ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו", וכן אנו אומרים בתפילה, **"וקדשתו מכל הזמנים"** הלא באמת **שמילים אלו לבד מספיקות ללמד אותנו מהי השבת,** ואם תחשוב ותתבונן בזה, אזי תבין כמה גדולה מעלת השבת. וא"כ לשם מה צריך ספרים?! קודם כל תתבונן היטב לבד שוב ושוב במה שכתוב "וקדשתו, לא סתם אלא - מכל הזמנים"!!! **ואמר" תדע לך, שישנם צדיקים שהרגישו בשבת קודש דביקות עליונה... עד כדי שהיה קשה להם לפרד משבת... ובאמת כולנו יכולים להגיע לכך!**

הייתה תקופה שהחל לומר כמעט באופן קבוע דברי חיזוק במעלת השבת קודם לתפילת מעריב של ליל שבת, ופעמים שאח"כ היה ניגש שוב לומר דברים קצרים בעניינים העומדים על הפרק אחר סיום התפילה או קודם עלינו לשבח.

השמחה והעונג בשמירת שבת

אצל מרן המשגיח זצוק"ל **היה אפשר לראות בחוש את ההנאה הגדולה שיש לו מהמצוה של שמירת השבת.** בהזדמנות תוך כדי ששוחח עימי על שב"ק רימז כי בשב"ק מזכיר לעצמו כל הזמן 'שבת היום'... ונזהר מראש כל הזמן שחלילה לא יכשל באיסור כל שהוא, אך לא די בזה, אלא שהוא גם **נהנה ושמח בזה שנזהר כל הזמן שלא להכשל...!!!** ביטוי לכך ניתן כאשר עבר פעם בשב"ק עם נכדו הצעיר הטה עצמו לכיוון המעלית, ואמר בשמחה: אילו היה יום חול היינו עולים במעלית, וכעת זכינו שהיום שבת קודש, לכבוד השי"ת אין אנו עולים במעלית... וכך היה מורה על עוד דברים: **הנה אילו היה זה יום חול היינו עושים... אבל כעת זוכים אנו לשמור שבת ולא לעשות פעולה זו!** וזהו שמחה גדולה עבורנו לשמור ע"ע בכל רגע שלא להכשל. וסיפר שהיה גוי שרצה להתגייר, ושאלו למה לך, הרי יש לך כבר עוה"ב משבע מצוות בני נח? והשיב: אני רוצה גם "עולם הזה", ואת זה יהיה לי רק אם אתגייר - ויהיה לי שבת קודש...!

כעי"ז פעם כאשר שאלתי על הענין לומר "לכבוד שב"ק על מה שאוכלים, אמר: ראשית לא מספיק סתם לומר לכבוד שבת, אלא צריך גם להתכוין לכך, שזה לא יהיה כמו מס שפתים בלבד! וכן שזה לא מספיק לומר רק בתחילת האכילה, והוסיף שכך הוא נוהג שכל משך האכילה חושב או אומר לכבוד שב"ק - ושזה נפלא מאוד כך...! [למשגיח היה קשה לשמוע שמשבחים את האוכל על טעמו, ורק היה אומר שהאוכל מיוחד לכבוד השבת קודש וכיוצ"ב].

במשך שנים רבות המשגיח זצוק"ל מסר מדי יום אחרי תפילת שחרית, שיעור בהלכות שבת, לקבוצה מצומצמת של בחורים, וכבר סיימו כמה פעמים, **ובכל פעם שסיימו ביקש המשגיח לחזור שוב מתחילה על ההלכות של שבת קודש, ולא עבר ללמוד דברים אחרים.** כמו"כ מרוב חביבותו לשבת כמעט בכל ער"ש כאשר היינו לומדים יחד, היה מבקש להביא מקודם את הטור [סימן רמב] ולראות ביחד מש"כ על מעלת השבת, ואח"כ היה אומר בשמחה כאלו דברים נפלאים האם היה מיותר שלמדנו זאת עוד פעם?!

הכנת הגוף והנפש לשבת

מלבד מה שהיה המשגיח מכין עצמו בכמה אופנים לכל דבר מצוה שבתות ומועדים, היה כבר מתמלא בהתרגשות קודם שבא הדבר לידו. באחד הפעמים שהגעתי לביתו ביום חמישי בערב, ראיתיו יושב בחדר הלימוד לבדו, וחוזר לעצמו פעם אחר פעם ברגש כשהוא אומר ומשנן לעצמו **"ושמרו בני ישראל את השבת... ושמרו... לעשות את השבת"...** וגו', ואח"כ כאשר נכנסתי פנה אלי בהתרגשות ואמר: לא פשוט מה שאנו זוכים... שעוד מעט שוב יהיה לנו שבת...! ושוב המשיך אח"כ לומר - "ושמרו" עם הפירושים שנאמרו על כך.

המשגיח היה נוהג להטיב הנרות בכל ערב שבת. וכן הקפיד לסדר לכבוד שבת את הספרים הרבים שנערמו על שולחנו במשך השבוע, והיה מתחיל בכך כבר ביום חמישי. תמיד עומד לנגד עיני איך שהחל לסדר את הספרים כרגיל, וכדרכו בקודש לנסות לייעל כל דבר, החל לעשות זאת במהירות כזאת שלא הייתה מביישת כל אדם צעיר... כמו"כ היו עוד דברים שכבר בבוקרו של יום חמישי השתדל להכינם, וכפי שהיה מגחך על כך באומרו: שישנם כאלו שנראה עליהם כאילו הם קיבלו **באופן פתאומי** מברק סמוך לשבת, שתכף תבוא שבת, **וכי לא ידעו כבר מקודם ששבת תבוא בסוף השבוע?!**

אמר המשגיח: על כל אחד להכין עצמו להיות כלי - כדי לקבל השפע המושפע בשבת! וזאת, על ידי שמאוד רוצה... וכן על ידי עצם זה שמכין עצמו כדי לקבל!! וגם להתפלל במשך השבוע כדי לזכות לזה.

ללא הרף היה מעורר ע"כ שאין להסתפק רק בעבודה הקלה יותר לנקות רק את הבית - לכבוד הבורא ית"ש, אלא גם ובעיקר, לנקות את הנפש מבלויי הסחבות של חלאת העוונות. כי לכבודו של מלך מלכי המלכים, צריך להוסיף לבד מהנקיון הגשמי גם את ניקיון הנפש! [לפשפש במ עשים ולהתבונן איך אני בתפילה ובלימוד וכו' ולקבל לתקן מה שצריך, **ואם יעסוק בכך אפילו מעט - הרי זה משובח!]**

הציפיה והגעוגועים לשבת

בעת רצון אמר המשגיח בלהט קודש - כאשר שפתיו נוטפות מור... "יש מצוה להתגעגע לשבת קודש. "מה יש להתגעגע"?

אתה שומע? **בשבת אנו זוכים - לטבול בקדושת שבת . . .**

נזהרים ממלאכות, וכל הזמן מרויחים רווחים גדולים! מרגישים יותר קרובים לקב"ה,

וכמו"כ יש לצפות - מצד הקדושה שהשבת מקדשת את האדם, ומשום ריבוי המצוות שיש בה, ושהיא שקולה ככל המצוות, ובפרט שעל ענין השבת כתוב שהקב"ה אומר "אתם עדי"... שעל ידי השבת אנו מעידים שהקב"ה ברא את העולם!

ולכך אנו מצפים ומתגעגעים - במשך כל השבוע...! וגם שכבר עצם הציפיה לשב"ק, נותנת לנו יותר קדושה!

בכל ערב שבת קודש, היה רבנו המשגיח זצוק"ל מתמלא בשמחה גדולה, ממתין ומצפה לביאת שבת המלכה, באומרו פעם אחר פעם "בואי כלה, בואי כלה" - **"חסדי ד' שיש לנו את המתנה הזאת כל שבוע!!** יום השבת שעליו נאמר: "וברכתו מכל הימים... וקדשתו מכל הזמנים"... וכו'.

כאשר פגש המשגיח אחד מנכדיו בער"ש, שאלו כממתיק סוד: האם אתה יודע מי צריך להתארח אצלנו היום?? זה מישהו שלא היה אצלנו מעולם - ואז אמר כי בעצם השבת קרויה 'כלה', ובכל שבוע יש לנו כלה חדשה... והיה פעם שהמשגיח אמר בשיחה: "עוד יומיים מגיע יום - שעוד לא היה כמוהו. שבת קודש"! וא"ת הרי כבר היה הרבה שבתות? ע"ז הביא את דברי הגאון ר' צדוק הכהן מלובלין שאומר ש"השבת קרויה **'כלה'** - שהוא מושג של **התחדשות** כלפי החתן, משום **שלכל** שבת ישנן השפעות **יחודיות שלא היו** באף אחת מהשבתות שקדמו לה, "בכל שבת משיג כל אחד ח שק מחודש לעבודת ד' יתברך, וזה נקרא בחינת כלה כמו שמצינו בגמ' (מועד קטן כה:) ככלה חדשה".

פעם ראיתי שנשאר אחרי מעריב ומשלים אמירת הפסוקים של קבלת שבת, (משום שנאנס והגיע באיחור) שאלתי האם יש ענין להשלים למי שלא הספיק לומר? והשיב: "אני אומר זאת מפני שחביב עלי אמירת הפסוקים של קבלת שבת..." ופעם אחרת ששאלתי אותו ע"כ, השיב: זה מוסיף ב"קבלת השבת" כשאומרים את הפסוקים הללו. [ואמר דאמנם אין זה מדינא, אבל לי זה חסר כאשר איני אומר את המזמורים הללו...].

דעתו של המשגיח היתה שכיום יש להשתמש בשירה שמרוממת וגם מועילה לתפילה, ולכן ביקש שישירו בישיבה ב"לכה דודי" [כדי שהבחורים ירגישו בזה קצת רוממות], **והשתדל בזה כמה** וכמה פעמים, עד שלאחר זמן הושרש הדבר לשמחתו.

סעודות השבת אצל המשגיח היו באווירה שמחה ומרוממת, כיאה לבני המלך, בדרך כלל המשגיח לבש חליפה ולפעמים גם כובע, והורגש תמיד מחד שמחה ועונג, ומאידך רוממות שמתענגים לכבוד המלך כאשר ציוה! והיה מדגיש, לנוח בו ולשמוח - כדבר המלך ודתו! מה שאנחנו אוכלים ונחים, זה בגלל שכך המלך רוצה שנעשה, ואם הי"ת היה רוצה אחרת - הינו עושים אחרת, ביום כיפור ד' אומר לנו לצום אז אנחנו צמים, בשבת ד' אמר לנו להתענג - אז אנחנו מתענגים!

כאשר התארחו קבוצה גדולה של בנות מתחזקות בביתו של מרן המשגיח לסעודת ליל שבת, והמשגיח אומר בהטעמה כל קטע בפזמון אשת חיל המדבר במעלות ושבח האשה וכו', מיד בסיום הפזמון פנה לרבנית ואמר: נפלא מאוד, כיצד שלמה המלך ידע לכוין בדיוק למעלות שלך...! מעשה זה לא נשכח אצל אותן הבנות...!

בעת חולשה כאשר בצע החלות בשב"ק לחלקם למסובים, ביקש אחד מנכדיו לסייע בידו לבצוע את החלות, אבל המשגיח סירב ואמר: **אני נהנה להאכיל את ילדי ד'!** [א"ה: כמה מרוממת גישה זו את כל ענייני הבית, ובפרט בשבת שנמצאים שבת שלימה עם הילדים, ולפעמים קשה מחמת רעש, לכלוך וכדו' - אני מאכיל את ילדי ה'!!!]...

הזמירות בשב"ק

המשגיח היה אומר: השירה בשבת קודש אינה רק מחמת שיש הנאה לשיר, אלא הענין זה - **געגועים, להיות קרובים** אל הי"ת, ולהתכוין **לאהבה אותו** עי"ז... מקובל לומר **שהזמירות של שבת קודש שנתקבלו בישראל, נתחברו ברוח הקודש...!** ואכן לנו יש הרבה מה ללמוד מהזמירות של שבת.

בסעודה שלישית שנוהגים לשיר שירי הודאה ובקשה, ראוי באמת להשתדל **שהשירה לא תהיה סתם שירה, אלא להכניס אל הלב הזמירות ששרים...**

פעם שאלני האם אני שר ומזמר את הזמירות בשב"ק, ואמרתי שלפעמים אין בכוחי מחמת צרידות וכדו', ומחה בי באומרו מדוע להפסיד את ההתעוררות שיש בזמירות, הלא אין צורך בניגון בשביל לומר את הזמירות, לא צריך לשיר - צריך לקבל מהזמירות שבת...! ולפחות יש לומר את זה, כפי שאמרו על אחד הגדולים שלא היה **שר** את הזמירות, אלא היה **אומר** את הזמירות.

דרוש תרומות להדפסת העלון
ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' בקופת 'עלי באר'
הנצחה שבועית - 50 ש"ח
מצוה רבה לזיכוי הרבים להדפיס מהמייל ולחלק בבתי כנסת

ניתן להרשם לקבלת העלון במייל
a0548496676@gmail.com
בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676

חבורת "מעין עולם הבא"
[ג' דפים במסכת שבת]
מא - מג

עלון השבוע: לע"נ רבינו ה'משגיח' הגר"ד יפה זצוק"ל
זכות רבינו זיע"א תעמוד לתורם לבו"ה ברו"ג.
חלק נתרם לע"נ: משה בן חנום תורתי. רחוצתו רחל דינת בת נוחבר תורתי.